

N:o 11/-28.

LAGUTSKOTTETS betänkande N:o 11/-28 med anledning av landskapsnämndens framställning till Ålands landsting om antagande av landskapslag angående skyldighet att lösa jaktpass för jakt inom landskapet Åland.

Med anledning av förenämnda framställning, varöver lagutskottets yttrande av landstinget inbegärts, får lagutskottet värdsammast framhålla följande:

I likhet med landskapsnämnden är utskottet övertygat om föreliggande lagstiftningsarbets eminenta betydelse såväl för jaktvården inom landskapet som för jakten såsom ett av landskapets näringsfång. Utskottet gillar därför till alla delar de motiv, som föranlett denna framställning.

Då utskottet också anser utan vidare klart, att landstinget har lagstiftningsrätt uti föreliggande ämne, enär lagen ifråga måste betraktas främst såsom en reglerande stadga, innehållande föreskrifter om huru lovgiven jakt inom landskapet får utövas, har utskottet gått att granska lagförslagens särskilda paragrafer.

§ 2. För åstadkommande av så effektiv kontroll som möjligt hade det, såsom också landskapsnämnden uti motiveringen till § 1 framhåller, varit önskvärt att envar, som sysslar med jakt, skulle åläggas att lösa jaktpass. På av landskapsnämnden anförda skäl har utskottet likväl avstått ifrån införande av sådant stadgande. Utskottet anser likväl skäl föreligga att gå något längre än landskapsnämnden, varför utskottet föreslagit den i § 2 punkt 1 ifrågakomna minsta arealen till 30 hektar. Övriga av landskapsnämnden anförda befrielsegrunder från skyldighet att lösa jaktpass har utskottet omfattat.

§ 4. Då utskottet föreslagit ett enligt sitt förmenande mera praktiskt tillvägagångssätt vid utverkandet av jaktpass samt uti § 5 sammanfört de stadganden, som beröra ansökningsförfarandet, har utskottet från § 4 mom 1 strukit orden "som till landskapsnämnden ingives".

§ 5. Enligt lagförslaget skall ansökan om jaktpass ingivas till landskapsnämnden, som, där anledning prövas föreligga, över densamma skall höra kommunalfullmäktige i den ort, varest den fastighet, å vilken sökanden har jakträtt, är belägen. Vidare skall enligt § 6 jaktpasset in-

nehålla uppgift om det område jaktpasset avser.

Av dessa stadganden framgår, att landskapsnämnden ansett jaktpasset berättiga till jakt endast å det område, å vilket sökanden vid ansökningens ingivande haft jakträtt. Härav skulle följa, att han, ifall han under passets giltighetstid förvärvat nya jaktmarker, vore skyldig att jämväl med avseende å dessa ansöka om jaktpass.

Utskottet har en annan uppfattning om jaktpassets innebörd. Det synes nämligen utskottet uppenbart, att passet bör utgivas också med hänsyn till personen, som därom anhåller, varför en person, som överhuvudtaget kunnat erhålla jaktpass, på grund av samma pass bör anses kvalificerad att utöva jakt på alla för honom lovgivna marker.

I anseende till att personfrågan vid behandlingen av ett jaktpass-ärendet spolar en synnerligen viktig roll, synes ifrågakomna kommunalfullmäktige, som måhända alla icke känner sökanden, vara olämpliga att yttra sig över ansökningen. Utskottet anser lämpligare, att avgörandet grundar sig på utlåtande av vederbörande kronolänsman eller polismyndighet. Och då landskapsnämnden väl i de flesta fall kommer att inhämta utlåtande om sökanden, innan ärendet avgöres, synes det vara skäl att låta sökanden inlämna ansökningen till kronolänsman eller polismyndighet, som jämte oget utlåtande befordrar densamma till landskapsnämnden.

§ 6. Med hänsyn till utskottets uppfattning om jaktpassets natur behöves uppgift om visst område icke ingå i jaktpasset. För övrigt har utskottet velat förkorta passets giltighetstid till tre år. Vidare har utskottet ansett lämpligt att redan uti detta sammanhang fastställa lösen för jaktpasset.

§ 8. Enligt utskottets uppfattning bör jakträttsägare kunna tillåta sitt husfolk att utan särskilt pass utöva jakträtten för sin räkning.

§ 10. Utskottet anser vanskligt att i denna lag införa särskilda straffstadganden, enär landstinget i sådant fall måhända kunde anses överskrida sin lagstiftningsbefogenhet. Då lagens bestämmelser likväl förlora största delen av sin kraft, ifall överträdelser icke i straffrättslig väg kunna beivras, har utskottet föreslagit, att överträdelser av denna lag skall bestraffas såsom brott emot gällande lag om jakt på grund av stadgandena i jaktlagen.

§ 11. För att tydligare pointera, att landskapsnämnden beträffande

återkallande av jaktpass har fri prövningsrätt, har utskottet utbytt ordet "må" emot "kan".

Hänvisande till ovensagda får utskottet värdsammast föreslå

att landstinget ville antaga nedanstående lag
angående skyldighet att lösa jaktpass för jakt inom
landskapet Åland:

§ 1.

Envar, som inom landskapet Åland önskar bedriva jakt, vara med nednämnda undantag pliktig att hos landskapsnämnden utverka jaktpass.

§ 2.

Från ovannämnda skyldighet är dock befriad

den, som med äganderätt eller stadgad äborätt besitter fastighet eller jordområde med en areal av minst trettio hektar, försåvitt han allenast å fastigheten eller området bedriver jakt;

den, som i skärgården idkar jakt endast å sjöfågel eller säl och därstädes äger fastighet eller är stadigt bosatt; samt

den, som i skärgården äger holme eller skär, om han endast därstädes idkar jakt.

Till skärgården räknas i nu nämnt avseende icke Eckerö, Lemland, Lumperland och Vårdö huvudöar.

§ 3.

Angående rätt att inom landskapet jaga älg stadgas i jaktlagen för Åland.

§ 4.

Ansökan om jaktpass skall vara åtföljd av utredning om, att sökanden antingen

på arrendo innohar fastighet av i § 2 omförmälda areal med rätt att å densamma idka jakt, eller

genom avtal, som i § 11 i jaktlagen för Åland säges, förvärvat rätt till jakt å sådant område.

§ 5.

Ansökan om jaktpass ställes till landskapsnämnden och ingives till kronolänsman eller polisinrättning, som jämte eget utlåtande utan dröjsmål frambefordrar ansökan till landskapsnämnden.

§ 6.

Jaktpass skall utgivas på högst tre år och innehålla innehavarens namn, yrke eller titel samt boningsort.

Lösen för jaktpass utgör femtio mark.

§ 7.

Över utfärdade jaktpass skall å landskapsstyrelsen föras förteckning, ur vilken öfver, som därom anhåller, äger mot stadgad lösen utfå utdrag.

§ 8.

Jakträttsinnehavare, som för sig löst jaktpass, eller som på grund av bestämmelserna i § 2 är från dylik skyldighet befriad, vare ej förmenat att på jakt medföra husfolk eller tillfälliga gäster eller tillåta dem idka jakt å hans jaktområde, men är i sistnämnda fall skyldig att förse den jagande med skriftligt tillståndsbevis.

§ 9.

Jaktpass eller sådant tillståndsbevis, som i § 8 nämnes, skall av den jagande ovillkorligen medhavas för jaktmarksinnehavaren, polismyndighet eller för jaktvården anställd person vid anfordran uppvisas.

§ 10.

Var, som, ohuru härtill skyldig, utan att innehava behörigt jaktpass eller i § 8 föreskrivet tillståndsbevis, bedriver jakt inom landskapet, eller vid anfordran vägrar att detsamma för polismyndighet, jaktvårdare eller jaktmarksinnehavare förete, straffas såsom i landskapslagen om jakt i landskapet Åland för överträdelse av sagda lag är stadgat.

§ 11.

Utgivet jaktpass kan av landskapsnämnden återkallas, om innehavaren av passet blivit för brott emot lagen om jakt sakfälld eller brutit emot stadgandena i § 9 av denna lag.

§ 12.

De belopp, som på grund av utgivna jaktpass inflyta, skola av landskapsnämnden anslås för befrämjande av jaktvården inom landskapet.

Mariehamn den 22 november 1928.

På lagutskottets vägnar:

